

Fem sonetter av Shakespeare tolkade av Lena R. Nilsson

Sonett 2

När fyrtio vintrar gjort din bild passé
och pannan slät till färad åker bytt,
när det nöts ut din ungdomstids livré –
mest trasor liknar det som förr dig prytt.
Vart tog då all din prakt och skönhet vägen –
din dyra skatt som en gång syntes stråla?
Ett svar gör varje undrande förlägen:
– Djupt inne i din mörka ögonhåla.
En skam det vore, nästan som ett hån.
Mer värda vore lovorden du får
om själv du kunde svara: – Se min son!
Hans skönhet finns än kvar när din förgår.
Den unge ger ny kraft när åren flytt;
ditt blod som kändes kallt blir varmt på nytt.

Sonett 60

Som vågor närmar sig en stenig strand
hastar vårt livs minuter mot sitt slut
var våg följs av en annan efterhand
och byter plats med den som var förut.
Ett nyfött barn bär med sig ljusets under,
det kryper, växer, når sin mognad – men
dess strålgång varar blott några sekunder –
vad Tiden gav den strax vill ta igen.
I hy som blomstrar ungdomsfrisk och ljuv
den ristar obönhörligt sina spår;
den går på plundringståg liksom en tjuv,
och intet upprätt för dess lie står.
Dock skall din skönhet förbli uppenbar;
trots Tidens grymhet finns min lovsång kvar.

Sonett 34

Du lovade en varm och solig dag,
jag reste därför utan ytterkläder,
men snart av mörka skyar upphanns jag –
din sol försvann i rätt och uselt väder.
Vad hjälpte det att sedan du bröt fram
och torkade mitt anlet' vått och färat?
Den sortens salva botar ingen skam –
den läker huden, lämnar hjärtat sårat.
Trots dina ursäkter likväl mitt hjärta
var sorgset och till ingen nytta var
din ånger när du såg min djupa smärta,
för mig som kränkts och skammens börda bar;
men pärlor var de tårar som du göt,
och strax förlät jag allting som du bröt.

Sonett 65

Då koppar, sten och jord och gränslöst hav
inte kan motstå Dödens raseri –
hur kunde skönhet undgå tidens krav?
En blomma dör när sommarn är förbi.
Hur kunde sommarns honungsandedräkt
ha kraft att liva och behaga mer
när hårda klippan skoningslöst blir bräckt
och portar utav järn till sist bryts ner?
Ack, dystra tanke – vem kan väl förvara
en skön juvel så att den inte nås
av tidens härjningar – vem kan bevara
en blomma så att inte den förgås?
Ett under blott gör skönhet uppenbar –
ur svart bläck skall min kärlek lysa klar.

Sonett nr 90

Om du vill hata mig så gör det nu
när hela världen visar mig förakt,
förnedra mig och kränk mig också du
och ingå med mitt onda öde pakt.
Men när mitt hjärta väl från sorgen flytt,
förläng då inte mer min plågotid –
kom ej med slagregn när min morgon grytt
och nattens storm bedarrat – ge mig frid!
Håll därför inte ditt beslut tillbaka
tills mina smärre sorger har sig lagt;
gå snabbt till anfall så att jag får smaka
det värsta först av ödets onda makt:
ty alla sorger som har drabbat mig
blev bara strunt ifall jag miste dig.

